

Савремени српски превод

Language: српски (Serbian)

Provided by: Bible League International.

Copyright and Permission to Copy

Taken from the Serbian Easy-to-Read Version © 2015 by Bible League International.

PDF generated on 2017-08-22 from source files dated 2017-08-22.

09f044ac-4a6a-56aa-82a9-0316ff065729

ISBN: 978-1-5313-1306-7

Књига о Јову

Увод

1 У земљи Уз живео је човек по имену Јов. Био је то човек беспрекоран и честит, бојао се Бога и клонио зла. ²Имао је седам синова и три кћери ³и поседовао седам хиљада грла ситне стоке, три хиљаде камила, пет стотина магарица и веома много слугу. Био је најбогатији човек међу свим људима на Истоку.

⁴Његови синови су имали обичај да наизменично приређују гозбе, сваки у својој кући, а позивали су и своје три сестре да једу и пију с њима. ⁵Када би се изређали с гозбама, Јов би извршио обред очишћења за њих. Устајао би рано ујутро и приносио жртве паљенице за сваког од њих, мислећи: »Можда су моји синови згрешили и проклели Бога у свом срцу.« И увек је тако чинио.

Сатана искушава Јова

⁶Једног дана синови Божији дођоше да се покажу пред ГОСПОДОМ, а с њима дође и Сатана.

⁷»Одакле долазиш?« упита ГОСПОД Сатану.

А Сатана му одговори: »Са лутања земљом. Обишао сам је уздуж и попреко.«

⁸»Да ли си запазио мог слугу Јова, да му нико на земљи није раван?« упита га ГОСПОД. »То је човек беспрекоран и честит, који се боји Бога и клони зла.«

⁹»Зар се Јов боји Бога без разлога?« одврати Сатана ГОСПОДУ. ¹⁰»Зар ниси подигао ограду око њега и

његових укућана и свега што је његово? Благословио си његова дела, па му се посед шири земљом. ¹¹Али, испружи руку и удари све што је његово, и он ће те проклети у лице.«

¹²»Добро«, рече ГОСПОД Сатани, »све што он има, у твојим је рукама, али на њега самог не дижи руку.«

И Сатана оде од ГОСПОДА.

¹³Једног дана, док су Јовови синови и кћери јели и пили вино у кући најстаријег брата, један гласник дође Јову и рече:

¹⁴»Волови су орали, а магарице пасле поред њих, ¹⁵кад Сабедјци нападаше и отеше их, а слуге побише мачем. Једино сам ја побегао да ти то јавим!«

¹⁶Док је овај још говорио, стиже други и рече: »Са неба паде Божији огањ и спали ситну стоку и слуге. Једино сам ја побегао да ти то јавим!«

¹⁷Док је овај још говорио, стиже трећи и рече: »Три чете Халдејаца навалише на камиле и отеше их, а слуге побише мачем. Једино сам ја побегао да ти то јавим!«

¹⁸Док је овај још говорио, стиже четврти и рече: »Твоји синови и кћери су се гостили и пили вино у кући најстаријег брата, ¹⁹кад се из пустиње диже силан ветар и удари на четири угла куће, и она се сруши на њих, па изгинуше. Једино сам ја побегао да ти то јавим!«

²⁰Тада Јов устаде, разре своју одећу и обрија главу, па паде ничице на земљу, поклони се Богу ²¹и рече:

»Гô сам изашао из мајчине утробе, гô ћу и умрети.

ГОСПОД дао, ГОСПОД и узео.

Благословено име ГОСПОДЊЕ.«

²²И, упркос свему, Јов не згреши и не оптужи Бога за зло.

Сатана искушава Јова други пут

2 Једног дана синови Божији опет дођоше да се покажу пред ГОСПОДОМ, а с њима дође и Сатана.

²»Одакле долазиш?« упита ГОСПОД Сатану.

А Сатана му одговори: »Са лутања земљом. Обишао сам је уздуж и попреко.«

³»Да ли си запазио мог слугу Јова, да му нико на земљи није раван?« упита га ГОСПОД. »То је човек беспрекоран и честит, који се боји Бога и клони зла. И он се и даље држи своје честитости, иако си ме ти наговорио да га без разлога упропастим.«

⁴А Сатана одврати: »Кожа за кожу! Човек ће за свој живот дати све што има. ⁵Али, испружи руку и такни му кости и месо, и он ће те проклети у лице.«

⁶»Добро«, рече ГОСПОД Сатани, »он је у твојим рукама. Само му поштеди живот.«

⁷И Сатана оде од ГОСПОДА, па удари Јова болним чиревима од табанâ до темена.

⁸Јов узе парче црепа, па се њиме чешао док је седео у пепелу.

⁹»Зар ћеш и даље да се држиш своје честитости?« упита га његова жена. »Прокуни Бога и умри.«

¹⁰А он одврати: »Говориш као безумница. Зар да од Бога прихватамо добро, али не и зло?«

И, упркос свему, Јов не згреши својим устима.

¹¹Када су Јовова три пријатеља – Елифаз Теманац, Билдад Шуаховац и Цофар Наамац – чули за невоље које су га снашле, сваки од њих крену од куће, па се састадоше и договореше да оду да му изјаве саучешће и да га утеше. ¹²А када су га издалека

угледали, једва га препознаше. Тада бризнуше у гласан плач, па раздреше своју одећу и посуше главу прашином бацајући је ка небу. ¹³Потом су с њим седам дана и седам ноћи седели на земљи. И нико му не рече ни речи, јер су видели колики је његов бол.

Јов проклиње дан свог рођења

3 После тога, Јов проговори и прокле дан свог рођења.

²Рече:

³»Не било дана кад сам се родио, ни ноћи која рече: „Дечак се зачео!“

⁴Нека се тај дан претвори у таму, не марио за њега Бог на висини, светлост га не осветљавала.

⁵Присвојиле га тама и сенка смрти, облаци га застрли, помрачења му надјачала светлост.

⁶А ону ноћ густа тмина однела, не убрајала се у дане у години, не нашла се ни у једном месецу.

⁷Јалова била она ноћ, не чуло се у њој радосно клицање.

⁸Проклели је они који дан проклињу, који левијатана умеју да пробуде.

⁹Потамнеле звезде њеног сванућа, жудно чекала светлост узалуд, не угледала зраке зорине

¹⁰што ми није затворила врата утробе ни сакрила муку од мојих очију.

¹¹Што нисам умро у мајчиној утроби, што не издахнух излазећи из ње?

¹²Што ме колена прихватише и што ме груди подојише?

¹³Јер, сад бих лежао и био миран, спавао бих и почивао

¹⁴са царевима и саветницима земаљским

који су себи саградили рушевине,

¹⁵или са кнежевима који су имали злата,

који су сребром напунили куће.

¹⁶Или, што нисам био као недоношче закопано,

као нејаче што светлост дана не угледа?

¹⁷ Тамо опаки не изазивају метеж, тамо се изнемогли одмарају.

¹⁸ Сужњи су на миру,

не чују више вику стражара.

¹⁹ Тамо су мали и велики,

и роб је слободан од свог господара.

²⁰ Зашто је светлост дата паћенику

и живот онима чемерне душе,

²¹ онима који чезну за смрћу, а она не долази,

који за њом трагају више но за благом закопаним,

²² који су пуни радости

и од среће кличу кад гроб пронађу?

²³ Шта ће живот човеку чији је пут сакривен,

око кога је Бог подигао ограду?

²⁴ Јер, уздаси су ми као хлеб насушни, као вода ми се разливају јецаји.

²⁵ Снашло ме оно од чега сам стрепео, стигло ме оно чега сам се плашио.

²⁶ Немам мира ни спокоја, починка немам, само неспокој.«

Елифаз

4 Тада проговори Елифаз Теманац и рече:

² »Кад би неко с тобом разговарао, да ли би ти сметало?

Али, ко може а да не говори?

³ Ти си поучио многе људе,

јачао онемоћале руке.

⁴ Својим речима си придизао поклекле,

јачао клецава колена.

⁵ Али, сад је стигло тебе, а теби смета, снашло те, а ти се престашио.

⁶ Зар ти твоја побожност не улива удање,

а твоја беспрекорност наду?

⁷ Размисли: Да ли је ико недужан пропао?

Да ли су игде затрти честити?

⁸ Колико сам ја приметио,

они који ору зло и који сеју невољу, то и пожању.

⁹ Погину од Божијег даха,

од даха гнева његовог нестану.

¹⁰ Лавља рика и урлик умукну и поломе се зуби младих лавова.

¹¹ Лав пропадне јер нема плена, и млади лавичини се раштракају.

¹² »Реч је у потаји стигла до мене, као шапат ми је допрла до уха.

¹³ Међу тешким сновима, ноћу, кад људе дубок сан авлада,

¹⁴ такав ме страх и трепет обузеше да су ми се све кости тресле.

¹⁵ Неки дух ми прође преко лица, све ми се длаци на телу накострешеше.

¹⁶ Он стаде,

али не могах да препознам ко је.

Нека прилика ми је била пред очима. Била је тишина, а онда зачух глас:

¹⁷ »Може ли смртник да буде праведнији од Бога?

Може ли човек да буде чистији од свог Творца?

¹⁸ Кад не верује ни својим слугама и своје анђеле оптужује за безумље,

¹⁹ колико ће више оптуживати оне који станују у кућама од глине, којима је темељ у земаљском праху, које је лакше смрвити но мољца.

²⁰ Од јутра до вечери Бог их удара док се у комадиће не претворе.

Пошто темеља немају, нестају заувек.

²¹ Зар није ишчупан кочић њиховог шатора,

па умиру без мудрости?«

5 »Завапи! Зар ће ти се неко одазвати?

Којем од светих ћеш се обратити?

² Јер, безумника убија огорченост, а глупана коље завист.

³ Видео сам безумника како пушта корен,

али убрзо му кућу прогласих проклетом.

⁴ Деца му далеко од сигурности – сатиру их на суду, а никог да их избави.

⁵ Летину му једу гладни, купећи је између трња, а жедни жуде за његовим богатством.

⁶ Недаћа не излази из земаљског праха,

нити невоља ниче из земље.

⁷ Него, човек рађа невољу као што варнице лете увис.

⁸ »Али, ја бих Бога потражио и пред њега изнео свој случај.

⁹ Он чини чуда неистражива, чудеса која се не могу избројати.

¹⁰ Он земљи дарује кишу и пољима шаље воду.

¹¹ Понижене подиже високо, ожалошћенима даје спокој.

¹² Он осујећује науме лукавих, да им ништа не пође за руком.

¹³ Он мудре хвата у њиховом лукавству

и препреденима мрси рачуне.

¹⁴ Дању их обузима тама и у подне пипају као да је ноћ.

¹⁵ Он убогога спасава од њиховог оштрог језика и избавља га из руке силника.

¹⁶ Тако за сиромаха има наде и неправда затвара уста.

¹⁷ »Благо човеку кога Бог исправља. Зато не презири стегу Свесилнога.

¹⁸ Јер, он рађава, али и превија, удара, али и руком исцељује.

¹⁹ Избавиће те из шест тешких недаћа, а ни у седмој те неће задесити зло.

²⁰ У време глади откупиће те од смрти и у рату од силе мача.

²¹ Штитиће те од опаког језика, неће те бити страх кад дође разарање.

²² Смејаћеш се разарању и глади, нећеш се плашити звери,

²³ јер ћеш бити у савезу с камењем у пољу

и звери ће живети у миру с тобом.

²⁴ Знаћеш да ти је шатор сигуран, обилазићеш своје имање и ништа неће мањкати.

²⁵ Знаћеш да ћеш имати много деце, потомака као траве на земљи.

²⁶ До гроба ћеш стићи у пуној снази, као класје што се скупља у право време.

²⁷ Све смо ово испитали, и истина је. Зато послушај и примени на себе.»

Јов

6 Тада Јов одговори:
² »О, кад би се моја тескоба могла измерити

и сав мој јад ставити на кантар!

³ Били би тежи од свег морског песка. Зато су ми речи брзоплете.

⁴ У мени су стреле Свесилнога, мој дух њихов отров пије. Божије страхоте на мене се устремиле.

⁵ Зар дивљи магарац њаче крај зелене траве?

Зар во муче кад има крме?

⁶ Зар се блутаво јело једе без соли? Зар има сласти у беланцету?

⁷ Нећу то да је једем, од тога ми је мука.

⁸ »О, кад би ми молба била услишена, кад би ми Бог дао оно за чим чезнем!

⁹ О, кад би Бог хтео да ме сатре, да замахне руком и да ме уништи!

¹⁰ Онда бих бар још имао ту утеху да грчећи се од бола нисам речи Светога порекао.

¹¹ Какву снагу имам, да бих се још надао?

Шта ме чека на крају, да бих истрајао?

¹² Зар имам снагу камена?

Зар ми је тело од бронзе?

¹³ Зар се могу сâм на себе ослонити, сад кад ми је сваки успех ускраћен?

¹⁴ Ко нема љубави према пријатељу одбацује и страх од Свесилнога.

¹⁵ Али, моја браћа су непоуздана

као поток без сталнога тока,
 као потоци који се изливају
¹⁶ мутни од леда
 и растопљеног снега,
¹⁷ који у сушно доба престају да теку
 и од жеге нестају из корита.
¹⁸ С пута свога корита скрећу,
 залазе у празно и пропадају.
¹⁹ Каравани из Теме их траже,
 путници из Сабе им се надају.
²⁰ И разочарају се, јер су се уздали,
 кад стигну до њих, виде да су се
 преварили.
²¹ Ви сте мени постали такви –
 видели сте страхоту, и уплашили се.
²² Зар сам вам рекао: „Дајте ми нешто,
 дајте мито за мене од свог богатства,
²³ избавите ме из руку непријатеља,
 спасите ме из канџи безочнога“?
²⁴ Поучите ме, и ућутаћу.
 Покажите ми где сам погрешлио.
²⁵ Како боле речи искрене!
 Али, на шта то циљају ваши прекори?
²⁶ Зар мислите речи да прекорите
 кад су ветар речи очајника?
²⁷ За сироче бисте бацали коцку
 и својим пријатељем трговали.
²⁸ Сада ме, молим вас, погледајте:
 зар бих вас лагао у лице?
²⁹ Попустите, не будите неправедни,
 размислите: о мојој праведности је
 реч.
³⁰ Зар ми је зло на језику?
 Зар моја уста не разликују лажи?
7 »Зар није тешка човекова служба
 на земљи?
 Зар не проводи дане као најамник?
² Као што слуга жуди за хладом,
 а најамник жељно чека плату,
³ тако сам и ја месеце јаловости
 наследио,
 ноћи јада су ми додељене.
⁴ Кад легнем, мислим:
 „Кад ћу устати?“

А ноћ се отегла
 и доста ми је превртања до зоре.
⁵ Тело ми прекривено црвима и
 блатом,
 кожа ми испуцала и гнојна.
⁶ Дани ми бржи од ткалачког чунка
 и без наде се примичу крају.
⁷ Сети се, Боже, да ми је живот само
 дашак.
 Моје очи више неће видети срећу.
⁸ Око које ме сада гледа, више ме неће
 видети.
 Тражићеш ме, али ме неће бити.
⁹ Као што се облак расплине и више га
 нема,
 тако се не враћа ни ко сиђе у Шеол:
¹⁰ никад се више не враћа кући,
 укућани га више не познају.
¹¹ »Зато нећу да суспрежем уста.
 Говорићу јер ми је дух тескобан,
 жалићу се јер ми је душа чемерна.
¹² Зар сам ја море или морска неман*
 кад си нада мном поставио стражу?
¹³ Ако кажем: „На постељи ћу наћи
 утеху,
 мој лежај ће ми олакшати јадање“,
¹⁴ ти ме сновима плашиш
 и виђењима престрављујеш,
¹⁵ па ми је драже даљење и смрт
 него ове моје кости.
¹⁶ Презирем живот, нећу вечно
 живети.
 Окани ме се, моји дани су као дах.
¹⁷ »Шта је човек, да ти је толико
 важан,
 да ти је тако прирастао срцу,
¹⁸ да га походиш сваког јутра
 и сваког трена провераваш?
¹⁹ Зашто не скинеш поглед с мене,
 тек толико да пљувачку прогутам?
²⁰ Ако сам згрешио,
 шта сам учинио теби,
 ти надзорниче људи?
 Зашто си ме узео за мету?

*7:12 *море или морска неман* Или: Јам или Танин; феничка божанства.

Зар сам ти постао терет?

²¹ Зашто мој прекршај не опростиш и не пређеш преко мога греха? Јер, ускоро ћу лећи у прашину и ти ћеш ме помно тражити, али мене више неће бити.«

Билдад

8 Тада одврати Билдад Шуаховац:
²»Докле ћеш тако да говориш?

Речи су ти као силан ветар.

³ Зар Бог правду изврће?

Зар Свесилни искривљује оно што је право?

⁴ Ако су твоја деца згрешила против њега, он их је казнио према њиховом преступу.

⁵ Али, ако потражиш Бога и за милост замолиш Свесилнога,

⁶ ако си чист и честит,

он ће се и сада ради тебе пренути и вратити те на твоје праведничко место.

⁷ Прошлост ће ти бити безначајна према твом благостању будућем.

⁸»Само питај раније нараштаје и сазнај шта су њихови очеви научили.

⁹ Јер, ми смо од јуче и ништа не знамо и само су сенка наши дани на земљи.

¹⁰ Зар те они неће поучити и објаснити ти?

Зар неће из срца изнети речи?

¹¹ Зар папирус расте где нема мочваре?

Зар трска буја без воде?

¹² Још зелена и непосечена, пре сваке друге биљке увене.

¹³ Тако је и са свима који забораве Бога,

тако пропада нада безбожника.

¹⁴ Крхко је његово уздање, паукова кућа његов је ослонац.

¹⁵ Наслони ли се на њу, она попушта, ухвати ли се за њу, она се руши.

¹⁶ Он је као заливена биљка на сунцу: по врту шири своје младнице,

¹⁷ корењем је хрпу стења преплела и тражи место међу камењем.

¹⁸ А кад је с њеног места ишчупају, место је се одриче говорећи:

„Никад те не видех.“

¹⁹ Живот јој се гаси,

а из тла друге биљке расту.

²⁰ Не, Бог не одбацује беспрекорнога, нити снажи руку зликоваца.

²¹ Још ће ти он смехом испунити уста и усне прекрити радосним клицањем.

²² Твоји ће непријатељи обући срамоту и нестаће шатори злих.«

Јов

9 Тада Јов одврати:

²»Да, знам да је тако.

Али, како да смртник буде праведан пред Богом?

³ Када би хтео да се расправља с Богом,

не би му ни једном у хиљаду одговорио.

⁴ Он је свемудар и свесилан.

Ко му се то опро и остао нетакнут?

⁵ Он планине помера, а оне и не знају, и у свом гневу их преврће.

⁶ Он земљу покреће с места

и тресе јој стубове.

⁷ Он говори сунцу, и оно не изађе,

печатом својим печати звезде.

⁸ Он једини небеса разапиње

и гази по морским таласима.

⁹ Он је створио Медведа и Ориона,

Влашиће и јужна сазвезђа.

¹⁰ Да, он чини чуда неистражива, чудесна дела која се не могу избројати.

¹¹ Да, он крај мене пролази, а ја га не видим,

поред мене промиче, а ја га не опајам.

¹² Ако нешто уграби, ко ће га спречити?

Ко сме да му каже: „Шта то радиш?“

¹³ Бог свој гнев не суспреже.

Чак су му се и Рахавове слуге поклониле.

¹⁴ Како онда ја да му одговорим?

Како да нађем речи против њега?

¹⁵ И да сам недужан,

не бих умео да му одговорим.

Свог Судију бих само за милост могао да молим.

¹⁶ А кад би се на мој позив и одазвао, не верујем да би ме саслушао.

¹⁷ Јер, он ме због ситнице сатире и без разлога ми умножава ране.

¹⁸ Не да ми да дођем до даха, него ме чемером преплављује.

¹⁹ Ако је реч о снази, он је најсилнији, ако о правди, ко ће њега на суд?

²⁰ Иако сам недужан, моја уста ме осуђују,

иако сам беспрекоран, она ме проглашавају кривим.

²¹ Беспрекоран сам, али ми није стало до мене,

свој живот презирем.

²² Све је свеједно, па зато кажем: он затире и беспрекорног и опаког.

²³ Кад бич смрти изненада ошине, он се руга очајању недужних.

²⁴ Кад земља падне у руке опаких, он застире очи њеним судијама.

А ако не он, ко онда?

²⁵ »Моји су дани бржи од гласника, без трунке радости пролећу.

²⁶ Промичу хитро као лађе од папируса,

као орао кад се на плен обрушава.

²⁷ И кад бих рекао: „Заборавићу своје јадање,

променићу израз на лицу и смешкати се“,

²⁸ опет бих стрепео од свих својих мука,

јер знам да ме не сматраш недужним.

²⁹ И пошто ћу бити крив, што да се трудим узалуд?

³⁰ Да се оперем и водом снежницом и руке да истрљам лужницом,

³¹ ти би ме гурнуо у каљужу, па бих и својој одећи био одвратан.

³² Бог није човек као ја, да могу да му одговорим:

„Хајде да се судимо.“

³³ О, кад би било неког

ко би могао да пресуди међу нама, ко би на обојицу положио руку,

³⁴ ко би Божији пруг одвратио од мене,

да ме његова страхота више не плаши.

³⁵ Тада бих говорио без страха од њега,

јер сад нисам какав сам иначе.

10 »Презирем свој живот. Стога ћу дати маха свом јадању,

излити сав чемер своје душе.

² Рећи ћу Богу: „Не осуђуј ме, него ми кажи за шта ме оптужујеш.

³ Зар ти је мило да ме тлачиш, да своје дело одбацујеш,

а да се радујеш сплеткама злих?

⁴ Зар имаш телесне очи, зар гледаш као што гледа смртник,

⁵ зар су ти дани као у смртника, зар су ти године као у човека,

⁶ кад истражујеш моју кривицу и испитујеш мој грех,

⁷ иако знаш да нисам крив

и да из твоје руке нема избављења?

⁸ »,Твоје руке су ме обликовале и саздале.

Зар ћеш се окренути и уништити ме?

⁹ Сети се да си ме обликовао као глину.

Зар ћеш ме опет вратити у прах?

¹⁰ Зар ме ниси излио као млеко и згрушао ме као сир?

¹¹ Обукао си ме у кожу и месо и исплео ме костима и жилама.

¹² Дао си ми живот и љубав

и брижљиво бдео над мојим духом.

¹³ Али, ово си сакрио у свом срцу, знам да ти је ово била намера:

¹⁴ мотрићеш на мене, да, ако згрешим, мој прекршај не прође некажњен.

¹⁵ Ако сам крив, тешко мени!

А ако сам недужан,

главу не могу да дигнем.

Пун сам стида и у невољу сам заглибио.

¹⁶ Ако се усправим, ти ми се прикрадеш као лав

и опет ми силна чуда показујеш.

¹⁷ Против мене доводиш нове сведоке и све је већи твој гнев на мене.

Твоја војска стално на мене наваљује.

¹⁸ »Зашто си ме из утробе извео?

Да сам бар умро, да ме нико не види!

¹⁹ Да бар никад нисам живео!

Да су ме бар из мајчине утробе однели у гроб!

²⁰ Зар ми дани нису одбројани?

Окрени се од мене, да се још мало повеселим

²¹ пре него што одем на пут без повратка,

у земљу таме и сенке смрти,

²² земљу најцрње ноћи,

оно место сенке смрти и метежа

где је и светлост као тама.«

Цофар

11 Тада Цофар Наамац одврати:

² »Зар да ово мноштво речи остане без одговора?

Зар да се овај брбљивац још и оправда?

³ Зар да твоје бесмислице ућуткају људе?

Зар да те нико не прекори кад се ругаш?

⁴ Говориш: „Моје учење је беспрекорно и чист сам пред тобом.“

⁵ О, кад би Бог проговорио,

кад би ти се својим устима обратио

⁶ и открио ти тајне мудрости

– јер права мудрост има две стране – сазнао би да ти је неке грехе заборавио.

⁷ Можеш ли у Божије тајне да проникнеш,

да досегнеш границе Свесилнога?

⁸ Од небеса су више – шта ти ту можеш?

Од Шеола су дубље – шта ти о томе знаш?

⁹ Од земље су дуже, од мора шире.

¹⁰ Ако он наиђе и баци те у тамницу, па сазове суд, ко ће га спречити?

¹¹ Јер, он зна ништавне људе.

Кад види зло, зар га не памти?

¹² Празноглавац ће се опаметити

кад се дивље магаре роди као човек!

¹³ »Али, ако своје срце усмериш к њему

и пружиш му руке,

¹⁴ ако из своје руке одбациш грех

и не даш злу да у твом шатору станује,

¹⁵ тада ћеш без стида дизати поглед, стајати чврсто и без страха.

¹⁶ Јер, заборавићеш своју невољу, сећати је се колико и вода протеклих.

¹⁷ Живот ће ти бити светлији од поднева,

тама ће ти постати као јутро.

¹⁸ Бићеш сигуран, јер има наде;

заштићен, на сигурном ћеш се одмарати.

¹⁹ Кад легнеш, нико те неће плашити.

Многи ће тражити твоју наклоност.

²⁰ А очи опаких ишчилеће

и више неће налазити уточиште.

Једина нада биће им да издахну.«

Јов

12 Тада Јов одврати:

² »Ви сте заиста народ с којим ће мудрост изумрети!

³ Али, и ја имам памет као и ви; нисам ништа гори од вас!

Ко за те ствари не зна?

⁴ Својим пријатељима постадох ругло,

ја, који сам призивао Бога
и он ми одговарао;
ја, праведан и беспрекоран – ругло!
5 Безбрижни с презиром мисле
о онима у невољи
кад невоља зада ударац
онима који посрћу.
6 Мирни су шатори пљачкаша
и спокојни они који изазивају Бога,
иако их Бог држи у шаци.
7 »А ви кажете: „Питај звери, и оне ће
те поучити,
или птице, и оне ће ти рећи;
8 или, обрати се земљи, и она ће те
поучити,
и рибе морске ће ти испричати.
9 Ко од свих њих не зна
да је ово рука ГОСПОДЊА учинила?
10 У руци му лежи живот сваког бића
и дах свих људи.
11 Зар ухо не испитује речи
као што непце куша храну?
12 Мудрост је одлика стараца,
дуг живот умност доноси.
13 Богу припада мудрост и сила,
његови су савет и умност.
14 Да, што он поруши, нико не може да
сагради,
кога он утамничи, нико не може да
ослободи.
15 Да, кад запречи воде, суша настаје,
а кад их пусти, земљу опустоше.
16 Његова је снага и права мудрост,
његови су и варалица и преварени.
17 Он саветнике разголићује
и од судија прави будале.
18 Он царевима развезује појас
и везује им уже око бокова.
19 Он свештеницима скида одоре
и обара давно укоревене.
20 Он ућуткује оне којима се верује
и старешинама моћ расућивања
одузима.
21 Он поглаваре засипа презиром
и моћницима развезује појас.
22 Он дубине таме разоткрива

и сенку смрти износи на видело.
23 Он народе подигне, па их уништи,
умножи их, па их расеје.
24 Он вођама народа разум одузима
и шаље их да лутају беспућем,
25 па без светлости пипају по мраку
и тетурају се као пијани.
13 »Да, све сам то својим очима
видео,
својим ушима чуо и разумео.
2 То што ви знате, знам и ја;
нисам ништа гори од вас.
3 Са Свесилним бих хтео да
разговарам,
са Богом да се расправим.
4 Али, ви ширите лажи
и сви сте неспособни исцелитељи.
5 О, кад бисте бар сасвим ућутали!
Тиме бисте показали мудрост.
6 Саслушајте моје доказе,
чујте приговор мојих усана.
7 Зар ћете ради Бога износити лажи?
Зар ћете ради њега изговарати
преваре?
8 Зар ћете према њему бити
пристрасни?
Зар ћете за њега водити парницу?
9 Зар би било добро да вас он испита?
Зар бисте га преварили као човека?
10 Он би вас сигурно прекорио
кад бисте потајно били пристрасни.
11 Зар вас не би његов сјај престравио?
Зар вас не би обузео ужас од њега?
12 Ваше изреке су од пепела,
ваша одбрана је одбрана од блата.
13 Ћутите и пустите ме да говорим,
па нека ме снађе што му драго.
14 Зашто се излажем опасности
и свој живот у своје руке узимам?
15 Да, нека ме и убије,
ја ћу се у њега уздати
и бранити своје поступке пред њим.
16 И већ то ће ми бити на спасење,
јер безбожник не би ступио пред њега.
17 »Пажљиво саслушајте моје речи,
добро чујте шта ћу вам рећи:

¹⁸Ево, припремио сам своју парницу и знам да ћу се оправдати.

¹⁹Може ли неко да ме оптужи?

Тада бих заћутао и умро.

²⁰Само ми ово двоје учини, Боже, па се од твога лица нећу скривати:

²¹Склони своју руку далеко од мене и не плаши ме више својим страхотама.

²²Тада ме позови, и одговараћу ти, или ме пусти да говорим, а ти одговарај.

²³Колико сам злоделâ и грехâ починио?

Покажи ми мој преступ и грех!

²⁴Зашто своје лице кријеш

и непријатељем ме сматраш?

²⁵Зар ћеш мучити лист који носи ветар

и суву стрњику гонити?

²⁶Јер, горке оптужбе против мене исписујеш

и за грехе из младости ме кажњаваш.

²⁷Сапињеш ми ноге у окове

и све моје стазе надзиреш пратећи трагове мојих стопала.

²⁸Човек се као нешто труло распада, као одећа коју мољци изједају.

14 »Рођени од жене кратка је века и пун невоља.

²Као цвет никне па увене, као сенка која бежи, не опстаје.

³Зар у таквога упиреш поглед?

Зар њега изводиш на суд пред себе?

⁴Ко ће из нечистог извући чисто?

Нико!

⁵Човеков је век одређен;

одбројао си му месеце

и поставио границе које не може да пређе.

⁶Стога одврати поглед од њега

и остави га на миру,

да се свога века наужива.

⁷»Па и за дрво има наде:

ако га посеку, опет ће нићи

и младице му се намножити.

⁸Ако му корен у земљи и остари

и пањ му се у прашини сасуши,

⁹чим осети воду, пропупеће

и као биљка потерати младице.

¹⁰Али, кад човек умре, постаје беспомоћан,

кад смртник издахне, где је?

¹¹Као што вода испарава из мора

и корито реке испуца и осуши се,

¹²тако и човек легне и не устаје.

Док небеса не ишчезну,

неће се људи пробудити

ни отргнути од сна.

¹³О, кад би у Шеол хтео да ме сакријеш

и склониш ме док те гнев не прође,

кад би ми рок одредио кад ћеш ме се сетити.

¹⁴Ако човек умре,

хоће ли опет живети?

Све време свог тешког служења

чекаћу док ми не дође замена.

¹⁵Зваћеш, и ја ћу се одазвати;

чезнућеш за својим делом.

¹⁶Да, тада ћеш ми бројати кораке,

али на моје грехе нећеш вребати.

¹⁷Да, мој преступ запечатићеш у врећи,

мој грех ћеш покрити.

¹⁸Али, као што се планина одроњава и мрви

и стена помера са свог места,

¹⁹као што вода спира камење

и бујице отплављују земљу,

тако и ти човеку уништаваш наду.

²⁰Надјачаш га једном заувек, и њега нема,

лик му промениш и одбациш га.

²¹Да ли му синове поштују, он то не зна,

да ли их понижавају, он то не види.

²²Он само бол свога тела осећа

и само себе оплакује.»

Елифаз

15 Тада одврати Елифаз Теманац:
²»Зар би мудар човек одговарао празним знањем или пунио трбух источним ветром?
³Зар би расправљао јаловим речима и беседама од којих нема користи?
⁴А ти чак побожност поништаваш и преданост Богу укидаш.
⁵Твој грех ти учи уста шта да кажу, служиш се језиком лукавих.
⁶Твоја уста те осуђују, не ја, твоје усне против тебе сведоче.
⁷»Зар си ти први човек који се родио? Зар си се пре брегова изнедрио?
⁸Зар си Божији савет прислушкивао? Зар само себи приписујеш мудрост?
⁹Шта то ти знаш, а да и ми не знамо? Шта си то ти спознао, а да и ми нисмо?
¹⁰Има међу нама седих и времешних, људи и од твог оца старијих.
¹¹Зар су ти премалене Божије утехе и благе речи које су ти упућене?
¹²Зашто те твоје срце занело, зашто ти очи севају,
¹³па свој гнев окрећеш против Бога и таквим речима га обасипаш?
¹⁴Шта је човек, да би био чист, и рођени од жене, да би био праведан?
¹⁵Бог ни својим светима не верује, ни небеса нису чиста у његовим очима,
¹⁶а камоли човек, биће погано и искварено, које зло пије као воду.
¹⁷»Саслушај ме, и објаснићу ти; пусти ме да ти испричам шта сам видео,
¹⁸шта су рекли мудраци, не кријући шта су примили од својих очева,
¹⁹од јединих којима је дата земља кад још странац није крочио међу њих.

²⁰Свег свога века зао човек се у мукама превија,
 безочник свих година које су му дате.
²¹Звуци страве звоне му у ушима.
 Кад све се чини добро, пљачкаш на њега насрће.
²²Не верује да ће се избавити таме, суђено му је да погине од мача.
²³Лута унаоколо – храна лешинарима,
 зна да му се дан таме примакао.
²⁴Мука и тескоба га престрављују, обарају се на њега као цар спреман да нападне,
²⁵јер је песницом узмахивао на Бога и пред Свесилним се бусао у груди,
²⁶пркосно насрћући на њега иза дебелог, чврстог штита заклоњен.
²⁷Иако му је лице задригло, а струк му се салом обложио,
²⁸живеће у разваљеним градовима и у кућама где нико не станује, које су се у гомиле крша претвориле.
²⁹Неће више бити богат, нити ће моћ његова опстати; неће му се имање ширити земљом.
³⁰Неће моћи да измакне таме. Пламен ће му осушити младице, а дах уста Божијих одуваће га.
³¹Нека се не заварава вером у ништавило, јер ништа ће и добити заузврат.
³²Пре свог времена биће у целости исплаћен и гране му се неће зазеленети.
³³Биће као лоза која незрело грожђе отреса, као маслина која одбацује своје цветове.
³⁴Јер, јалова ће бити заједница безбожника и огањ ће спалити шаторе подмитљиваца.
³⁵Они невољом затрудне и рађају зло, утроба им превару обликује.«

Јов

16 Тада Јов одврати:
²»Многих таквих речи сам се наслушао.

Јадни сте ми ви тешитељи!

³Има ли краја овом блебетању?

Шта те то мучи па мораш да говориш?

⁴Да сте на мом месту,

и ја бих могао да говорим као ви,
 да вас оптужбама засипам

и да над вама одмахујем главом.

⁵Али, моја уста би вас охрабрила,
 утеха с мојих усана умирила.

⁶Ако и говорим, мој бол се не смирује,
 ако заћутим, он не одлази.

⁷Да, Боже, ти си ме изнурио,
 сву си моју заједницу уништио.

⁸Збрчкао си ме, и то поста сведок;
 моја мршавост устаје и против мене сведочи.

⁹Бог у свом гневу насрће на мене,
 растрже ме и на мене шкргуће зубима.
 Мој противник ме погледом пробада.

¹⁰Људи су на мене разјапили уста,
 с презиrom ме шамарају
 и против мене се удружују.

¹¹Бог ме предао злима
 и у канџе зликоваца ме бацио.

¹²Мирно сам живео, а он ме скршио,
 за шију ме зграбио и здробио.

Као мету ме је поставио,

¹³његови ме стрелци опколише.

Без милости ми пробада бубреге
 и моју жуч на земљу просипа.

¹⁴Рану за раном на телу ми отвара,
 као ратник на мене јуриша.

¹⁵На своју кожу нашио сам кострет
 и свој понос у прашину закопао.

¹⁶Од плача ми се зајапурило лице,
 сенка смрти пала ми по капцима.

¹⁷А нема насиља на мојим рукама
 и моја молитва је чиста.

¹⁸»О, земљо, немој моју крв да
 покријеш

и нека мом крику не буде починка!

¹⁹Већ сада је мој Сведок на небу,
 мој Бранитељ на висинама.

²⁰Пријатељи ми се ругају
 док сузе лијем пред Богом.

²¹А он се за човека заузима код Бога
 као што се човек заузима за
 пријатеља.

²²Али, још коју годину,
 и отићи ћу на пут без повратка.

17 »Дух ми је скршен, живот ми се
 гаси,
 гробље ме чека.

²»Да, ругаоци ме окружују;
 моје очи на њиховој издаји почивају.

³Положи залог за мене, Боже –
 ко би други за мене јемчио?

⁴Јер, ти си им затворио срце, да не
 разумеју;

зато им нећеш дати да буду узвишени.

⁵Ко поткаже пријатеља ради награде,
 његовој деци ишчилеће очи.

⁶»Бог учини да сваком будем
 узречица погрдна,
 онај коме сви у лице пљују.

⁷Очи ми се замутиле од бола,
 сви ми удови попут сенке постали.

⁸Честити се због тога згражавају,
 недужни устаје на безбожнога.

⁹Праведник се држи својих путева
 и човек неокаљаних руку јачи постаје.

¹⁰Хајде, опет сви покушајте;
 међу вама нећу наћи мудрога.

¹¹Моји дани су прошли,
 изјаловили се моји науми
 и жеље мога срца.

¹²Ови ноћ у дан претварају
 и пред лицем тмине говоре:

„Светлост се примиче.“

¹³Ако је Шеол дом ком се надам,
 ако свој лежај простирем у тмини,

¹⁴ако гробној јами говорим: „Ти си ми
 отац“

и црву: „Мајко“ или: „Сестро“,

¹⁵где ми је онда нада?

Види ли неко какву наду за мене?

¹⁶ Да ли ће она са мном до капија
Шеола сићи?
Хоћемо ли се заједно спустити у
прах?»

Билдад

18 Тада одврати Билдад
Шуаховац:

² »Када ћеш окончати овакве беседе?
Уразуми се, па да разговарамо.
³ Зашто нас сматраш за стоку?
Зашто смо глупи у твојим очима?
⁴ Ти који се раздиреш од гнева,
зар хоћеш да земља опусти због тебе,
да се хридина помери с места?
⁵ Гаси се светлост опакога,
не светли више пламен ватре његове.
⁶ Помрачила се светлост у његовом
шатору,
утрула је светиљка над њим.
⁷ Нестала је јустрина његовог корака,
о сопствене сплетке се спотиче.
⁸ Ноге га воде у мрежу
и он у њене петље забаса.
⁹ Замка га шчепа за пету,
клопка га чврсто стеже.
¹⁰ Вреба га омча скривена на земљи,
замка лежи на његовој стази.
¹¹ Ужас га спада са свих страна
и у стопу га прати.
¹² Недаћа за њим гладује,
несрећа само чека да посрне.
¹³ Болест му изједа кожу,
првенац смрти удове му прождире.
¹⁴ Извлаче га из његовог шатора
и пред Цара ужаса одводе.
¹⁵ У шатору му се настањује огањ,
горући сумпор по стану му посипају.
¹⁶ Доле му се суши корење,
а горе му гране вену.
¹⁷ Спомен на њега нестаје са земље,
име му се не помиње на улици.
¹⁸ Из светлости га терају у таму
и из света изгоне.
¹⁹ Нема рода ни порода у свом народу,

никог преживелог тамо где је
боравио.
²⁰ Западњаци се грозе његове судбине,
источњаке ужас спада.
²¹ Да, такво је боравиште човека
безбожног
и место онога ко Бога не познаје.«

Јов

19 Тада Јов одврати:
² »Докле ћете ме мучити
и сатирати речима?
³ Већ сте ме десет пута изгрдили
и није вас стид што ме нападате.
⁴ Па и да је истина да сам застранио,
моја заблуда се само мене тиче.
⁵ Ако хоћете да се узвисите нада мном
и да моје понижење против мене
употребите,
⁶ онда знајте да ми је Бог нанео
неправду
и своју мрежу разапео око мене.
⁷ Да, вичем: ‚Неправда!‘ али одговор
не добијам,
запомажем, али правде нема.
⁸ Пут ми је заградио да не могу да
прођем,
стазе ми је завио у таму.
⁹ Моју част је свукао са мене
и круну ми скинуо с главе.
¹⁰ Са свих страна ме растрже, док ме
не буде.
Моју наду је као дрво ишчупао.
¹¹ Гневом је плануо на мене
и у непријатеље ме убраја.
¹² Његове чете сложено надиру;
до мене пут насипају
и око мог шатора се утаборују.
¹³ Од мене је удалио браћу,
пријатељи се од мене отуђили.
¹⁴ Родбине моје више нема,
пријатељи ме заборавили.
¹⁵ Гости и служавке сматрају ме
странцем,
туђинац сам у њиховим очима.
¹⁶ Свог слугу зовем, а он се не одзива,

иако га својим устима заклињем.

¹⁷ Мој дах је мрзак мојој жени,
рођена браћа ме се гнушају.

¹⁸ Чак ме и дечаџи презиру;
кад наиђем, они ми се ругају.

¹⁹ Одвратан сам пријатељима
најближим,

против мене су они које сам волео.

²⁰ Кост и кожа постадох,
за длаку сам живу главу извукао.

²¹ »Смилујте ми се, пријатељи,
смилујте,

јер Божија рука ме је ударила.

²² Зашто ме као и Бог гоните?

Зар се још нисте мог меса наситили?

²³ О, кад би се моје речи могле
прибележити,

кад би се у књигу записале,

²⁴ кад би се гвозденом и оловном
писаљком

заувек у стену урезале.

²⁵ Знам да мој Откупитељ живи
и да ће на крају устати над земљом.

²⁶ И кад ми се кожа распадне,
у свом телу видећу Бога.

²⁷ Хоћу својим, а не туђим очима да га
видим.

О, како срце у мени за тим жуди!

²⁸ Ако кажете: „Како ћемо га ми
гонити

кад је у њему корен невоље?“

²⁹ тада се сами бојте мача,

јер срџба ће бити кажњена мачем.

И тада ћете знати да има суда.«

Цофар

20 Тада одврати Цофар Наамац:
² »Моје ме мучне мисли нагоне
да одговорим

због оног што у себи осећам.

³ Чујем прекор који ме вређа,
па ме разум тера да одговорим.

⁴ Свакако знаш како је од давнина,
откад је човек стављен на земљу:

⁵ да је ликовање опакога кратког века,
да радост безбожника траје само трен.

⁶ Макар му гордост досеже до неба
и глава му додирује облаке,

⁷ попут свог измета, заувек ће
нестати.

Они који га видеше, говориће: „Где је?“

⁸ Он одлеће као сан, да се више не
нађе,

као ноћно привиђење одагнан.

⁹ Око које га је видело више га неће
видети,

његово место више га неће гледати.

¹⁰ Деца ће му од сиротиње тражити
помоћ;

својим рукама ће вратити што је отео.

¹¹ Младаљачка крепкост његових
костију

с њим ће у прашину лећи.

¹² Иако је зло слатко у његовим
устима,

па га под језиком крије,

¹³ иако пази да га не прогута,

па га у устима чува,

¹⁴ храна му у желуцу постаје кисела,
у змијски отров у њему се претвара.

¹⁵ Избљеваће богатство које је
прогутао,

Бог ће му га истерати из желуца.

¹⁶ Змијски отров ће сисати,

убиће га језик љуте гује.

¹⁷ Потоке неће видети,

ни реке којима тече мед и млеко.

¹⁸ Плод свога труда вратиће
непоједен,

у добити од трговања неће уживати,

¹⁹ јер је тлачио и сатирао сиромаше,
отимао куће које није дигао.

²⁰ Нема краја његовој похлепи,
неће га спасти благо његово.

²¹ Ничег више нема што би прождро,
благостање му неће потрајати.

²² Усред обиља велика мука ће га
снаћи,

свом силином јад се оборити на њега.

²³ Кад свој желудац напуни,

Бог ће свој гнев пламтећи на њему
искалити

и засути га кишом удараца.

²⁴ Ако гвозденом оружју и измакне, пробошће га стрела бронзана.

²⁵ Из својих леђа он је извлачи, блистави шиљак из своје жучи.

Ужас га спопада,

²⁶ потпуна тмина на блага му вреба.

Прогутаће га огањ ни од кога подјарен

и прождрети све у шатору његовом.

²⁷ Небеса ће његову кривицу разоткрити,

земља против њега устати.

²⁸ Кућу ће му однети поплава,

водена бујица на дан Божије срџбе.

²⁹ Такву је судбину Бог одредио опакоме,

то је наследство које му је Бог доделио.«

Јов

21 Тада Јов одврати:

² »Добро слушајте шта ћу рећи; то нека ми буде утеха од вас.

³ Будите стрпљиви док вам говорим, а кад завршим, ругајте се даље.

⁴ Зар је моја притужба против човека? Како онда да не изгубим стрпљење?

⁵ Погледајте ме и запањите се, од препасти заклоните уста руком.

⁶ Кад на то помислим, престравим се, дрхтавица ми тело обузме.

⁷ »Зашто опаки остају у животу, старе и све су моћнији?

⁸ Деца им збринута с њима, њихови унuci пред њиховим су очима.

⁹ Куће им безбедне и без страха, Божија шиба на миру их оставља.

¹⁰ Њихови бикови оплођују сигурно, краве им се теле, а не јалове се.

¹¹ Децу шаљу напоље као јагањце, дечица им скакућу унаоколо.

¹² Певају уз даире и лиру и уз звук свирале се веселе.

¹³ Свој век у благостању завршавају

и у миру силазе у Шеол.

¹⁴ А Богу говоре: ,Остави нас на миру! Твоје путеве не желимо да знамо!

¹⁵ Ко је Свесилни, да бисмо му служили?

Каква је корист од тога да му се молимо?«

¹⁶ Али њихово благостање није у њиховој руци;

зато је савет опаких далеко од мене.

¹⁷ Колико често се гаси светиљка опаких

и сналази их недаћа,

бол који Бог одређује у свом гневу?

¹⁸ Колико често су као слама на ветру, као плева коју односи олуја?

¹⁹ ,Бог чува казну за човекову децу.«

Нека њега самог казни, да он сам осети.

²⁰ Нека својим очима види своју пропаст,

нека се напије срџбе Свесилнога.

²¹ Јер, шта га брига за дом који за собом оставља

кад његовом животу дође крај?

²² Ко може ичему да научи Бога,

Онога који и највишима суди?

²³ Један умире у сваком благостању, потпуно сигуран и спокојан,

²⁴ ухрањеног тела

и костију пуних мождине,

²⁵ а други умире с огорчењем у души, никад не окусивши срећу.

²⁶ Заједно леже у праху

и обојицу их прекривају црви.

²⁷ »Да, знам ја добро шта мислите

и сплетке којима бисте да ми учините зло.

²⁸ Јер, кажете: ,Где је сада моћникова кућа,

шатор у ком су живели опаки?«

²⁹ Зар никад нисте питали путнике?

Зар нисте прихватили њихово сведочење,

³⁰ да је у дан несреће зликовац поштеђен,

да се избавља дана срџбе?

³¹ Ко му у лице пребацује за његове поступке?

Ко му враћа за оно што је учинио?

³² Односе га на гробље

и над хумком постављају стражу;

³³ лака му је земља у долини.

Сви људи за њим иду,

а пред њим мноштво небројено.

³⁴ Како да ме утешите бесмислицама?

Ваши одговори нису друго до лаж!»

Елифаз

22 Тада одврати Елифаз Теманац:
² »Зар може човек да буде користан Богу?

Па и од мудраца, каква му је корист?

³ Зар је Свесилноме мило ако си праведан?

Зар нешто добија ако си беспрекоран?

⁴ Зар те због твоје побожности прекорева

и против тебе износи оптужбе?

⁵ Зар није велика твоја opakост?

Зар твојих греха нема безброј?

⁶ Од браће си без разлога тражио залог

и са већ голих свлачио одећу.

⁷ Изнуренога ниси напојио водом,

а гладноме си храну ускраћивао.

⁸ Земља припада моћном човеку

и частан човек на њој живи.

⁹ Удовице си отпуштао празних руку

и сирочади кршио снагу.

¹⁰ Зато те одасвуд окружују клопке

и ужас обузима изненада,

¹¹ зато је тама толика да не видиш,

зато те силна вода прекрива.

¹² »Зар није Бог на небеским висинама?

Зар не види теме највиших звезда?

¹³ А ти кажеш: »Шта зна Бог?

Зар он кроз такву дубоку таму суди?

¹⁴ Густе облаци га застиру,

па не види док небеским сводом језди.«

¹⁵ Зар ћеш се држати старе стазе којом су газили опаки?

¹⁶ Они су нестали пре времена, бујица им је однела темеље.

¹⁷ Они су говорили Богу:

»Остави нас на миру!

Шта Свесилни може да нам учини?«

¹⁸ Па иако им је он куће напунио добрима,

ја се држим подаље од савета opakих.

¹⁹ Праведни виде њихову пропаст и радују се,

недужни им се ругају:

²⁰ »Да, пропадоше наши душмани и огањ им прождире богатство.«

²¹ Потчини се Богу и буди у миру с њим –

тако ће ти се благостање вратити.

²² »Прихвати поуку из његових уста и његове речи у свом срцу похрани.

²³ Ако се вратиш Свесилноме, препородићеш се.

Склони opakост далеко од свог шатора

²⁴ и грумење злата баци у прашину, злато офирско међу стење у клисурама,

²⁵ па ће Свесилни бити твоје злато и твоје најбоље сребро.

²⁶ Да, тада ћеш наћи радост у Свесилноме

и своје лице подизати к Богу.

²⁷ Молићеш му се, и услишиће те, а ти ћеш испунити своје завете.

²⁸ И шта год да наумиш, оствариће се и светлост ће ти обасјати путеве.

²⁹ Кад људи буду унижавани, ти ћеш рећи: »Дигни их!«

и он ће спасти смерне.

³⁰ Избављаће и оног ко није недужан, који ће се због чистоте твојих руку избавити.«

Јов

23 Тада Јов одврати:
²»И данас ми је јадиковка чемерна;
 тешка је његова рука упркос мом јецању.
³О, кад бих бар знао где да га нађем!
 Кад бих у његово пребивалиште могао да одем!
⁴Свој случај бих изложио пред њим и своја уста напунио доказима.
⁵Сазнао бих шта би ми одговорио и разумео речи које ми је упутио.
⁶Да ли би с великом силом расправљао са мнош?
 Не, он би попустљив био према мени.
⁷Тамо би честит човек изнео свој случај,
 и ја бих се заувек избавио од свог судије.
⁸»Али, одем ли на исток, он није тамо,
 кренем ли на запад, не налазим га.
⁹Кад на северу чини дела, ја га не видим,
 кад скрене на југ, не опајам га.
¹⁰Али, он зна пут којим идем;
 кад ме провери, изаћи ћу као злато.
¹¹Ноге су ми његове стопе пратиле,
 не скрећући, држао сам се пута његовог.
¹²Од заповести његових усана нисам одступао,
 речи уста његових похранио сам у грудима.
¹³Али, кад нешто науми, ко да га одврати?
 Све што пожели, он и учини.
¹⁴Извршиће што је одредио за мене и много је још таквих наума спремио.
¹⁵Зато сам се престравио пред њим;
 бојим га се кад на све то помислим.
¹⁶Бог ми је следио срце,
 Свесилни ме престравио.
¹⁷Али, тама ме није ућуткала,

густа тама која ми је лице покрила.
24»Зашто Свесилни не одреди времена за суд?
 Зашто те дане не виде они који га знају?
²Људи померају међаше,
 украду стадо, па га напасају.
³Одводе магарца који сирочади припада
 и удовичиног вола узимају као залог.
⁴Убоге гурају са стазе;
 сакрива се сва сиротиња земље.
⁵Да, као дивља магарад у пустињи,
 сиротиња јутром рани да нађе хране,
 хране у пустари за своју децу.
⁶Крмиво скупља по њивама
 и пабирчи по виноградима опаких.
⁷Гола проводи ноћ, јер нема одеће,
 ни чиме би се покрила на студени.
⁸Покисла од пљуска горског,
 хридице грли, јер нема заклона.
⁹Опаки сироче откидају од дојке,
 сиротињско дете узимају као залог.
¹⁰Сиротиња иде гола, јер нема одеће;
 снопове жита носи, а гладна остаје.
¹¹Маслине гњечи међу маслињацима,
 у муљачи гази, а жедна остаје.
¹²Из града допире јецање људи
 и рањеници запомажу.
 Али Бог се на све то оглушује.
¹³»Има их који се буне против светлости,
 који њене путеве не познају,
 нити се њених стаза држе.
¹⁴Убица устаје пре сванућа
 и сиромаша и убогога убија,
 а ноћу је као крадљивац.
¹⁵Око прељубниково пази кад ће сумрак.
 ,Ниједно око ме неће видети,
 каже и лице покрива.
¹⁶По мраку проваљују у куће,
 а дању се брижљиво крију
 јер за светлост не желе да знају.
¹⁷Свима им је јутро као сенка смрти,
 а њене ужасе добро познају.

¹⁸ Они су тек пена на површини воде; проклето је што им је додељено на земљи,

па нико не иде у винограде њихове.

¹⁹ Као што жега и суша отопљен снег односе,

тако и Шеол односи грешнике.

²⁰ Заборавља их утроба која их је родила;

црв се њима слади.

Опаких се више нико не сећа,

они су као дрво скршени.

²¹ Злостављају нероткиње, жене без деце,

а удовицама не чине добро.

²² Али, Бог својом силом одвлачи моћнике;

ако се и одрже, живот им је неизвестан.

²³ У сигурност их уљуљка,

али му очи мотре на њихове путеве.

²⁴ Закратко се узвесе, а онда нестану, падну и покупе их као и све друге, као класје буду посечени.

²⁵ »Ако није тако, ко ће ме утерати у лаж

и моје речи поништити?«

Билдад

25 Тада одврати Билдад Шуаховац:

² »Власт и страх припадају Богу;

он ствара мир на својим висинама.

³ Може ли се његова војска пребројати?

Над ким његова светлост не излази?

⁴ Како да човек буде праведан пред Богом?

Како да рођени од жене буде чист?

⁵ Да, ни месец није сјајан, ни звезде чисте

у његовим очима,

⁶ па колико мање је то човек, који је тек црв,

син човечији, који је тек црвић!«

Јов

Тада Јов одврати:

26 ² »Како си добро помогао немоћноме!

Како си само спасао руку нејаку!

³ Како си добро саветовао онога ко нема мудрости!

Колику си само памет показао!

⁴ Чијом ли си помоћи изговорио те речи

и чији ли је дух из тебе говорио?

⁵ »Мртви се грче од тескобе, они испод водâ и становника њихових.

⁶ Шеол је гô пред Богом,

Авадон нема покроба.

⁷ Бог је над празнином север разастро и земљу о ништа обесио.

⁸ Он воде везује у својим облацима, а облак се од њих не поцепа.

⁹ Он лице пуног месеца заклања преко њега свој облак разастирући.

¹⁰ Он је на лицу водâ кружницу оцртао,

границу између светлости и таме.

¹¹ Тресу се стубови небеса, престрављени његовом претњом.

¹² Својом силом је море укротио, својом мудрошћу Рахава раскомадао.

¹³ Од његовог даха небо се разбистрило,

рука му је хитру змију проболо.

¹⁴ Да, то је само делић његових дела, само шапат речи о њему чујемо,

па ко да разуме гром силе његове?«

27 Потом Јов настави своју беседу и рече:

² »Тако ми Бога живога, који ми је ускратио правду,

Свесилнога, који ми је загорчао душу,

³ док је живота у мени,

даха Божијег у мојим ноздрвама,

⁴ усне ми неће говорити зло,

ни језик превару изрицати.

⁵ Далеко било да признам да сте ви у праву;
до смрти се нећу одрећи своје честитости.

⁶ Држаћу се своје праведности и нећу је оставити;
док сам жив, неће ме срце прекоревати.

⁷ »Нека ми непријатељ буде као опаки, мој противник као покварењак!

⁸ Јер, чему безбожник може да се нада кад је докрајчен,
кад му Бог живот одузме.

⁹ Чује ли Бог његов вапај кад га снађе мука?

¹⁰ Хоће ли се радовати у Свесилноме? Хоће ли у свако време призвати Бога?

¹¹ Поучићу вас о Божијој руци, нећу крити науме Свесилнога.

¹² Ето, сами сте све видели.

Зашто онда говорите бесмислице?

¹³ Ово је судбина коју Бог додељује зломе,
наследство које безочник прима од Свесилнога:

¹⁴ Колико год деце имао, од мача ће изгинути
и потомство му се неће наситити хлеба.

¹⁵ Који га надживе, њих ће сахранити помор,
а удовице његове неће за њим плакати.

¹⁶ Ако сребра нагомила као прашине и одеће накупи као блата,

¹⁷ то што скупи, обући ће праведник и недужни ће поделити сребро.

¹⁸ Кућа коју гради као од паучине је, као сеница коју је подигао чувар.

¹⁹ На починак легне богат, али тако више неће бити:

кад отвори очи, све је нестало.

²⁰ Ужас га преплављује као вода,

ноћу га односи олуја.

²¹ Источни ветар га подигне, и њега нема:

одува га с његовог места.

²² Без милости се обрушава на њега док он од силине његове бежи главом без обзира.

²³ Рукама пљешће ругајући му се и фијуком га истерује с места његовог.

28 Да, сребро има своје налазиште
и злато има место где се пречишћава.

² Гвожђе се узима из земље,
а бакар из рудаче топи.

³ Човек докида таму и у њеним најдаљим закуцима,
до саме сенке смрти, за рудом трага.

⁴ Окно буши далеко од људских насеобина,
на местима која је људска нога заборавила;

далеко од људи виси и њише се.

⁵ Земља, из које долази храна,
испод је сва као ватром прорована.

⁶ У њеним стенама лазулит се сместио и у њеној прашини има злата.

⁷ Ниједна птица грабљивица не зна ту стазу,

око соколово није је видело.

⁸ Њоме не газе дивље животиње и ниједан лав њоме не пролази.

⁹ Човек руком удара на кремен и темеље планина огољује.

¹⁰ Кроз стену пролаз прокопава, очи му виде сва њена блага.

¹¹ Изворе река запречује бранама и на светлост износи скривено.

¹² Али, где да се нађе мудрост?

На ком месту пребива умност?

¹³ Човек не зна где јој је кућа, не може се наћи у земљи живих.

¹⁴ Океан* каже: „Није у мени“, море каже: „Није код мене.“

*28:14 Океан Дословно: дубина.

¹⁵ Ни чистим златом не може се купити,
нити јој се цена може одмерити сребром.

¹⁶ Не може се купити златом из Офира,
драгоценим ониксом и лазулитом.

¹⁷ Ни злато ни стакло нису јој равни,
нити се може добити за предмете од злата.

¹⁸ Корали и кристал нису помена вредни,
већа је цена мудрости од цене рубина.

¹⁹ Топаз из Куша није јој раван,
чистим златом не може се купити.

²⁰ »Па, одакле онда долази мудрост?
На ком то месту пребива умност?

²¹ Скривена је од очију свега живог,
заклоњена од птица.

²² Авадон и Смрт говоре:
,Тек глас о њој допро нам је до ушију.‘

²³ Само Бог разуме њене путеве
и зна место на ком пребива,

²⁴ јер погледом обухвата крајеве
земље

и види све под небесима.

²⁵ Кад је ветру одредио снагу
и кад је мером измерио воду,

²⁶ кад је киши одредио закон
и путање облацима олујним,

²⁷ тада је видео мудрост и измерио је,
учврстио је и проверио.

²⁸ А човеку рече:
,Да, страх од Господа, то је мудрост,
клонити се зла, то је умност.‘«

29 Потом Јов настави своју беседу
и рече:

² »О, да су ми месеци који су
протекли,

дани кад ме је Бог чувао,

³ кад ми је светиљка његова сијала
над главом

и кад сам у његовој светлости ходао
кроз таму,

⁴ дани мог зрелог доба,

кад ми је Божије пријатељство шатор
наткриљивало,

⁵ кад је Свесилни још био са мном
и моја деца ме окруживала,

⁶ кад су моје стазе пливале у млеку,
а из стена ми се потоци уља изливали.

⁷ Кад сам долазио на градску капију
и заузимао своје место на тргу,

⁸ младићи би ме видели и уклањали
се,

а старци се дизали и остајали да стоје.

⁹ Поглавари би прекидали разговор
и уста покривали руком,

¹⁰ гласови племића би утихнули,
језик би им се за непце залепио.

¹¹ Ко год ме чуо, хвалио ме,
и ко год ме видео, лепо је говорио о
мени,

¹² јер сам избављао сиромаша када
завапи

и сироче без помоћи.

¹³ Самртник ме благосиљао;
учинио сам да срце удовице радосно
кличе.

¹⁴ Праведност сам обукао као одећу,
правда ми је била огртач и оглавље.

¹⁵ Био сам очи слепоме и ноге
хромоме;

¹⁶ био сам отац убогима
и незнанца заступао у парници.

¹⁷ Ломио сам очњаке покварењаку
и плен му отимао између зуба.

¹⁸ Мислио сам: ,Умрећу у свом гнезду,
дани ће ми бити као зрнца песка.

¹⁹ Корење ће ми допирати до воде,
а роса ми сву ноћ лежати по гранама.

²⁰ Снага ће ми се стално обнављати
и лук ће ми у руци бити као нов.‘

²¹ Људи су ме жељно слушали
и у тишини чекали мој савет.

²² После мојих речи, нису
проговарали,

моје речи су их шкропиле као роса.

²³ Ишчекивали су ме као кишу
и моје речи упијали као пљусак
пролећни.

²⁴ Кад бих им се осмехнуо, испунили би се неверицом, ведрина мог лица била им је драгоценца.

²⁵ Ја сам им пут одређивао и водио их као поглавар и као цар који борави међу војском, као онај који теши ожалашћене.

30 А сад ми се ругају људи млађи од мене, чије очеве не би ставио ни међу своје псе овчаре.

² Шта ми користи снага руку њихових кад им је крепкост ишчилела?

³ Изнурени оскудицом и глађу, ноћу су сасушену земљу глодали по пустолинама самотним.

⁴ У шипражју су брали слану лободу и жукиним кореном се хранили.

⁵ Из људског друштва су изопштени, за њима су викали као за крадљивцима.

⁶ По сувим коритима потока су спавали, по рупама у земљи и међу стењем.

⁷ У грмљу су испуштали урлике и један уз другог се стискали у шикари.

⁸ Сој презира вредан и без имена – бичем су истерани из земље.

⁹ »А сад сам ја њима песма ругалица; међу њима сам погрдна узречица постао.

¹⁰ Одвратан сам им и клоне ме се, не устежу се да ми пљуну у лице.

¹¹ Сад кад је Бог тетиву мог лука олабавио

и невољом ме ударио, они се преда мном више не устежу.

¹² Здесна руља на мене устаје; клипове ми подмећу под ноге и пут у пропаст за мене граде.

¹³ Моју стазу су разорили и успели да ме упропасте, а никог да ми помогне.

¹⁴ Надиру као кроз широк процеп,

преко развалина наваљују.

¹⁵ Ужаси ме преплављују.

Мој углед нестаде као ветар, мој спокој расплину као облак.

¹⁶ Сад се моја душа у мени растаче, дани невоље ме зграбише.

¹⁷ Ноћ ми кости пробада, бол изједајући не одлази на починак.

¹⁸ Великом силом одећу ми гужва, као оковратник кошуље ме стеже.

¹⁹ У блато ме баца

и као прах и пепео постајем.

²⁰ К теби вапијем, Боже, а ти не одговараш,

устајем, а ти ме не гледаш.

²¹ Окрутан си према мени постао, силином своје руке на мене се обараш.

²² У ветар ме дижеш и на њему носиш, олујним ветром ме ковитлаш.

²³ Знам да ћеш ме у смрт одвести, на место одређено свим живима.

²⁴ Нико не диже руку на сломљенога кад у својој муци вапије.

²⁵ Зар нисам плакао над невољницима?

Зар ме није душа болела због убогога?

²⁶ Кад сам се надао добру, дође зло, кад сам ишчекивао светлост, дође тама.

²⁷ Утроба ми кључа без престанка, дани патње ме сусрећу.

²⁸ Ходам црн, али не од сунца, устајем на скупу и вапијем.

²⁹ Шакалима сам постао брат, нојевима друг.

³⁰ Кожа ми је сва поцрнела, тело ми врућица сажиже.

³¹ Лира ми је подешена за жалопојку, а свирала за нарицање.

31 »Склопих савез са својим очима да ниједну девојку не погледам појудно.

² Јер, шта је део човеков од Бога одозго,

какво му је наследство од Свесилнога
са висина?

³Зар није пропаст за покваренога,
несрећа за оне који чине злодела?

⁴Зар он не види моје путеве
и не броји све моје кораке?

⁵»Ако сам ходао у лажи
или ми је нога хитала за преваром

⁶– нека ме Бог измери на кантару
праведности,

и знаће да сам беспрекоран –

⁷ако ми је корак скренуо са стазе,
ако ми се срце повело за очима,

ако су ми се руке укаљале,
⁸нека онда други поједе што сам
засејао,

нека моје изданке ишчупају из
корена.

⁹Ако ми је нека жена завела срце,
ако сам на вратима вребао на
ближњег,

¹⁰нека се онда моја жена пода другом,
нека онда с њом спавају други.

¹¹Јер, то би било срамотно дело,
грех који заслужује осуду.

¹²Јер, то је огањ који сажиге до
Авадона,
који би све моје усеве из корена
ишчупао.

¹³Ако сам слугама и слушкињама
ускратио правду

кад су се на мене жалили,

¹⁴шта ћу учинити кад Бог устане?

Шта ћу одговорити кад полажем
рачун?

¹⁵Зар ме није начинио у утроби
мајчиној

исти Онај који је и њих саздао у
материци?

¹⁶Ако сам се оглушио на молбе
сиромаха

или дозволио да удовица очи
исплаче,

¹⁷ако сам јео залогај хлеба

а да га са сирочетом нисам поделио

¹⁸– иако сам му од своје младости био
као отац

и од свог рођења удовицу водио као
пастир –

¹⁹ако сам гледао неког како страда
јер нема одеће

или убогога без покривача,

²⁰а да ме није од срца благосиљао

што сам га руном својих оваца
угрејао,

²¹ако сам на сироче подигао руку,

знајући да имам утицаја на суду,

²²нека ми плећка испадне из рамена,
нека ми се рука ишчупа из зглоба
раменог.

²³Јер, зазирао сам од пропасти од
Бога

и због величанства његовог нисам то
чинио.

²⁴Ако сам се уздао у злато
или ако сам чистом злату рекао:
,Сигурности моја‘,

²⁵ако сам се радовао свом великом
богатству,

благу које сам својим рукама стекао,

²⁶ако сам гледао сунце у његовој
блиставости

или месец како путује у свом сјају,

²⁷па ми је срце било потајно заведено
да им руком пошаљем пољубац,

²⁸и то би био злочин који заслужује
осуду,

јер бих изневерио Бога на висини.

²⁹Ако сам се радовао несрећи свога
непријатеља

или ликовоа због невоље која га је
снашла,

³⁰нисам својим устима дао да згреше
призивајући проклетство на његов
живот;

³¹ако људи из мог шатора никад нису
рекли:

,Коме он није дао меса да се наједе?‘

³²и ниједан дошљак није морао
напољу да преноћи,

јер сам путнику увек отварао врата;

³³ ако сам тајио свој грех као што то чине људи
у грудима кријући своју кривицу,
³⁴ јер сам се толико плашио гомиле
и стрепео од презира братстава
да сам ћутао и нисам излазио на
врата...
³⁵ »О, кад би било неког да ме
саслуша!

Ево, потписујем своју одбрану.
Нека ми Свесилни одговори,
нека мој тужитељ напише опозницу.
³⁶ На свом рамену бих је носио,
и ставио је на себе као круну.

³⁷ Положио бих му рачун о свим
корацама својим,
као кнез бих му приступио.

³⁸ »Ако моја земља завапи против
мене

и све њене бразде заплачу заједно,

³⁹ ако сам њене плодове прождро не
плативши

и ојадно душу њених закупаца,

⁴⁰ место пшенице нека изникне трњак
и место јечма коров.«

Овим завршавају Јовове беседе.

Елихуове беседе

32 Тако она тројица престадоше
да одговарају Јову јер је он у
својим очима био праведан. ² Али
Елиху син Баракела Бузијца, из
Рамовог братства, силно се наљути
на Јова што је оправдавао себе, а
не Бога. ³ А наљути се и на његова
три пријатеља што нису знали
шта да одговоре Јову, а ипак су
га осуђивали. ⁴ Он сам се до тада
уздржавао да одговори Јову јер су
они били старији од њега. ⁵ Али, када
је видео да она тројица више немају
шта да кажу, наљути се. ⁶ Стога
тада проговори Елиху син Баракела
Бузијца и рече:

»Ја сам млад по годинама, а ви сте
стари;

зато сам се бојажљиво устезао да вам
покажем шта знам.

⁷ Мислио сам: Нека старост говори,
нека многе године покажу мудрост.

⁸ Али, дух у човеку, дах Свесилнога,
даје му умност.

⁹ Нису само стари мудри,
нити само времешни знају шта је
правда.

¹⁰ Стога кажем: Саслушајте ме,
да и ја изложим своје знање.

¹¹ Ето, чекао сам док сте говорили,
слушао како расуђујете.

Док сте тражили шта ћете рећи,

¹² сву своју пажњу сам вам посветио.

Али, ниједан од вас није Јовове речи
оповргао,

ни одговорио на његове тврдње.

¹³ Немојте да кажете: »Нашли смо
мудрост;

нека га Бог разобличи, а не човек.«

¹⁴ Али Јов није мени упутио своју
беседу,

па му нећу вашим речима одговорити.

¹⁵ Смели су се и више немају шта да
кажу,

речи им је понестало.

¹⁶ Зар још да чекам, сад кад они ћуте,
кад стоје, а не одговарају?

¹⁷ И ја ћу да кажем своје,
и ја ћу да изложим своје знање.

¹⁸ Јер, много тога имам да кажем,
дух ме на то тера изнутра.

¹⁹ Утроба ми је као вино без одушке,
као нова мешина хоће да се распрсне.

²⁰ Говорићу и ја, да нађем олакшање,
отворићу уста и одговорити.

²¹ Ни према коме нећу бити
пристрастан,

нити ћу било коме ласкати.

²² Јер, да сам вичан ласкању,
одмах би ме мој Творац уклонио.

33 »А сад, Јове, чуј моје речи,
обрати пажњу на све што ћу ти
рећи.

² Своја уста отварам,

језик ми обликује речи под непцем.

³ Речи ми навиру из праведног срца, усне искрено изричу моје знање.

⁴ Дух Божији ме је створио, дах Свесилнога дао ми је живот.

⁵ Одговори ми, дакле, ако умеш, спреми се да ми се успротивиш.

⁶ Ево и ја сам пред Богом као и ти, и ја сам од глине саздан.

⁷ Нећу те мучити страхом, ни тешком руком те притискати.

⁸ »Али, ти си на моје уши рекао – јасно сам чуо твоје речи:

⁹ ,Чист сам и без греха; недужан сам, нема кривице на мени.

¹⁰ А ипак је Бог на мени нашао ману, за свог непријатеља ме сматра.

¹¹ Ноге ми ставља у кладе, све моје стазе будно надзире.‘

¹² »Али, ево ја ти кажем: у томе ниси у праву,

јер Бог је већи од човека.

¹³ Зашто против њега износиш оптужбе

да ни на једну човечију реч не одговара?

¹⁴ Јер, Бог говори – једном овако, други пут онако –

али човек то не примећује.

¹⁵ Кроз снове, кроз ноћна виђења, кад дубок сан обузме људе

док на свом лежају спавају,

¹⁶ он им на ухо говори

и претњама престрављује,

¹⁷ да би човека одвратио од његових дела

и сачувао га од охолости,

¹⁸ да би му душу спасао од гробне јаме и живот од стреле*.

¹⁹ Или га кажњава боловима на постељи

и непрестаним севањем у костима,

²⁰ па се његовом бићу гади храна

и души његовој јело најкусније.

²¹ Тело му наочиглед копни, а кости, некад покривене, огољене штрче.

²² Душа му се гробној јами примиче, а његов живот гласницима смрти.

²³ Али, ако се уз њега нађе анђеоски посредник,

један од хиљаду,

да човеку каже шта је за њега добро,

²⁴ да му се смилује и каже:

,Поштеди га одласка у гробну јаму; нашао сам откупнину за њега,‘

²⁵ тело му се подмлади као у детета, у дане своје младости се враћа.

²⁶ Моли се Богу, и налази милост, гледа му лице и кличе од радости.

Бог му његову праведност враћа.

²⁷ Онда запева пред људима и каже:

,Грешно сам и кварно оно што је исправно,

али не добих оно што сам заслужио.

²⁸ Душу ми је откупио, да у гробну јаму не оде,

и мој живот светлост ће видети.‘

²⁹ Да, Бог све то чини човеку

– два, па и три пута –

³⁰ да би му душу одвратио од гробне јаме,

да би му засјала светлост живота.

³¹ »Пази, Јове, и саслушај ме,

ћути, а ја ћу говорити.

³² Ако имаш шта да кажеш, одговори ми;

говори, јер хоћу да те оправдам.

³³ А ако немаш одговора, онда ме саслушај;

ћути, и мудрости ћу те поучити.«

34 Потом Елиху рече:

² »Чујте моје речи, ви мудри, саслушајте ме, ви учени.

³ Јер, ухо проверава речи као што непце куша храну.

*33:18 од стреле Овај израз на хебрејском може да значи и »од преласка преко реке смрти«.

⁴ Сами за себе разаберимо шта је право,
заједно сазнајмо шта је добро.

⁵ Јов каже: „Недужан сам,
а Бог ми ускраћује правду.

⁶ Иако сам у праву, за лажова ме сматрају;
смртоносног стрелом сам прободен,
иако нисам крив.“

⁷ Који човек је као Јов,
који презир пије као воду?

⁸ Састаје се с онима који чине зло,
са опакима се дружи.

⁹ Јер он каже: „Никакве користи човеку
од тога што би да угоди Богу.“

¹⁰ »Зато ме саслушајте, разумни људи.
Далеко је од Бога да би чинио зло,
од Свесилнога да би чинио неправду.

¹¹ Он човеку враћа по његовим делима,
даје му према његовом владању.

¹² Не, Бог никад не чини зло,
нити Свесилни искривљује правду.

¹³ Ко га је поставио над земљом?
Ко му је цео свет поверио?

¹⁴ Кад би одлучио да свој дух и дах повуче,

¹⁵ сва бића би пропала заједно
и човек би се у прах вратио.

¹⁶ »Ако си разуман, чуј ово,
саслушај шта ти говорим.

¹⁷ Може ли да влада онај ко мрзи правду?

Зар ћеш Праведнога и Силнога да осудиш?

¹⁸ Зар није он Онај који цару каже:
„Ништаријо“ и поглаварима: „Опаки“,

¹⁹ који није пристрастан према кнежевима
и богатоме не даје предност над сиромасом,
јер сви су његово дело?

²⁰ У један трен умиру, усред ноћи;
народ буде протресен и нестане;
без људске руке падају моћници.

²¹ Његове очи мотре на човечије путеве,

он сваки његов корак види.

²² Нема тог мрака ни сенке смрти
где би се злочинци сакрили.

²³ Није на човеку да одређује
када ће ступити на суд пред Богом.

²⁴ Бог без истраге сатире моћнике
и друге поставља на њихово место.

²⁵ Он добро зна њихова дела,
па их ноћу обори и згази.

²⁶ Кажњава их за њихову опакоост
тамо где свако може да их види,

²⁷ јер су престали да иду за њим
и занемарили све његове путеве.

²⁸ Због њих је вапај сиромасов допро
до њега

и он чује вапај потлачених.

²⁹ Али, ако се и не огласи, ко може да га осуди?

Ако сакрије лице, ко може да га види?
А он је и над народом и над човеком
на исти начин,

³⁰ да не завлада безбожник
па народ одведе у клопку.

³¹ Ако човек каже Богу:

„Крив сам, али нећу више грешити.

³² Поучи ме оном што не видим;

ако сам чинио неправду,
више је нећу чинити.“

³³ Да ли ће ти узвратити по твојој вољи

кад ти његову одбијаш?

Ти треба да одлучиш, не ја;

зато испричај шта знаш.

³⁴ Разумни људи и мудар човек који ме чује

рећи ће:

³⁵ „Јов говори непромишљено,

у његовим речима нема разборитости.“

³⁶ О, кад би Јов био искушан до краја
зато што као грешници одговара!

³⁷ Свом греху додаје побуну,
рукама презриво пљешће међу нама

и своје оптужбе против Бога умножава.«

35 Потом Елиху рече:
²»Зар ти мислиш да је то праведно?

Говориш: „Бог ће ме оправдати.“

³ А опет питаш: „Шта ми користи и шта добијам ако не грешим?“

⁴ Одговорићу на то теби

и твојим пријатељима с тобом.

⁵ Погледај небеса и види, загледај се у облаке, онолико од тебе више.

⁶ Ако грешиш, шта си урадио Богу? Ако је твојих греха много, да ли си му наудио?

⁷ Ако си праведан, шта му то дајеш или шта то он прима из твоје руке?

⁸ Твоја opakост погађа само човека сличног теби, твоја праведност само сину човечијем користи.

⁹ »Људи вапију због тешког тлачења, траже избављење из руке силника.

¹⁰ Али нико не каже: „Где је Бог, мој Творац, који ноћу даје песме,

¹¹ који учи нас више него звери и чини нас мудријима од птица?“

¹² Вапију, али он не одговара због бахатости злих.

¹³ Не, Бог не слуша њихове празне речи,

Свесилни не мари за њих.

¹⁴ Па колико ће тек мање слушати тебе

кад кажеш да га не видиш, да је твоја парница пред њим, а да на њега мораш да чекаш,

¹⁵ и још да његов гнев не кажњава и да он за твоје силно безумље не мари.

¹⁶ Тако Јов отвара уста за бесмислице

и непромишљено умножава речи.«

36 Потом Елиху настави:
²»Стрпи се мало, па ћу ти показати

да се још штошта може рећи у прилог Богу.

³ Издалека ћу изнети своје знање и доказати да је мој Творац праведан.

⁴ Заиста, моје речи нису лажне; уз тебе је човек чије је знање савршено.

⁵ »Да, Бог је силан, али не презире, силан је, али богат разумевањем.

⁶ Он не да опакоме да живи, а невољницима чини по правди.

⁷ Са праведника не скида очи; на престо их посађује уз цареве да довека буду узвишени.

⁸ Али, ако су неки везани ланцима и спутани конопцима невоље,

⁹ он им говори о њиховим делима, о преступима које су учинили из бахатости.

¹⁰ Уши им отвара да чују опомену и налаже им да се окрену од греха.

¹¹ Ако га послушају и почну да му служе,

у благостању ће провести остатак својих дана

и своје године у задовољству.

¹² Али, ако не послушају, погинуће од стреле* и умрети у незнању.

¹³ А безбожници у срцу гаје љутњу; кад их он окује, не вапију.

¹⁴ У цвету младости умиру, међу храмским блудницима.

¹⁵ Али он невољника избавља у невољи

и отвара му уши у потлачености.

¹⁶ Он те из чељусту муке измамљује на место пространо, безгранично,

*36:12 погинуће од стреле Овај израз на хебрејском може да значи и »прећи ће реку смрти«.

и за трпезу те посађује пуну јела бираних.

¹⁷ А сад си под осудом опакога, дограбиле су те осуда и правда.

¹⁸ Пази да те нико не заведе богатством, не дај да велико мито учини да застраниш.

¹⁹ Зар ће ти богатство или људи од утицаја средити да не будеш на муци?

²⁰ Не жуди за ноћи, кад људе одвлаче из њихових домова.

²¹ Пази се да не загазиш у грех, јер чини се да ти је дражи од невоље.

²² Да, Бог је узвишен у својој сили. Ко је учитељ као он?

²³ Ко му је одредио пут, или ко ће му рећи: „Погрешно си радио“?

²⁴ Сети се да величаш његово дело, које су људи опевали.

²⁵ Сав људски род га је видео, човек га гледа издалека.

²⁶ Да, Бог је велик, нама несхватљив. Број његових година не може се докучити.

²⁷ Он скупља капи воде које се из кише у маглу претварају.

²⁸ Из облака капљу и обилато пљуште по људима.

²⁹ Ко да разуме како су облаци разастрти,

како он грми из свога заклона?

³⁰ Да, он своје муње расипа око себе и дно мора покрива водом.

³¹ Јер, тако он влада народима, дајући хране у изобиљу.

³² Муњом је напунио руке и заповеда јој да удари.

³³ Његов гром олују најављује, а чак јој и говеда обзнањују долазак.

37 »Од тога ми дрхти срце и хоће да искочи из груди.

² Слушајте тутњаву гласа његовог, грмљавину која му излази из уста.

³ Он муњу пушта испод целог неба и до крајева земље је шаље.

⁴ Иза тога глас му затутњи – то он грми гласом величанственим.

И више муње не зауздава кад му се једном зачује глас.

⁵ Бог чудесно грми својим гласом, велика дела чини, нама несхватљива.

⁶ Јер, он каже снегу: „Падни на земљу!“ и пљуску кишном: „Запљушти силовито!“

⁷ Он сваком човеку спутава руке да сви људи његово дело упознају.

⁸ Звери одлазе у своје јазбине и тамо налазе заклон.

⁹ Вихор долази са југа, а студен од ветрова северних.

¹⁰ Лед настане од Божијег даха и широке воде се заледе.

¹¹ Он облаке пуни влагом и својом муњом их пара.

¹² По његовом налогу круже да изврше што год им заповеди на лицу целе земље.

¹³ Шаље их да казни људе или да наводни земљу или да покаже љубав.

¹⁴ Саслушај ово, Јове; стани и осмотри Божија чудесна дела.

¹⁵ Знаш ли како Бог заповеда облацима

и чини да његова муња севне?

¹⁶ Знаш ли како висе мрачни облаци, чудесна дела Онога који је савршен у знању?

¹⁷ Ти, који се куваш у својој одећи кад се земља умири од јужног ветра,

¹⁸ зар можеш с њим да разапнеш небеса,

чврста као ливено огледало?

¹⁹ Реци нам шта треба да му кажемо; у тами смо, па не знамо

како да изложимо свој случај.

²⁰ Треба ли му рећи да ја хоћу да говорим?

Ко би тражио да га прогутају?

²¹ Сад нико не може да гледа у светлост која блиста на небу пошто је ветар растерао облаке.

²² Са севера златан сјај долази – Бог у страхотном величанству стиже.

²³ Свесилни је ван нашег домашаја и узвишен је у сили и правди; у својој великој праведности никог не тлачи.

²⁴ Зато га људи поштују.

Он не гледа оне који мисле да су мудри.«

ГОСПОД одговара Јову

38 Тада ГОСПОД одговори Јову из олује:

² »Ко је овај што незнатичким речима замрачује мој савет?

³ Утегни се као човек;

питаћу те, а ти ми одговори.

⁴ »Где си био кад сам постављао темеље земље?

Кажи, кад си тако паметан.

⁵ Ко јој је одредио мере? То ваљда знаш!

Ко је мерничко уже растегао преко ње?

⁶ На чему јој је смештено подножје

или ко јој је угаони камен поставио

⁷ док су јутарње звезде углас певале

и сви синови Божији клицали од радости?

⁸ »Ко је море затворио вратима кад је наврло из утробе земљине,

⁹ кад сам га у облаке обукао

и у дубоку таму га повио,

¹⁰ кад сам му одредио међе

и наместио му гвоздене преворнице и врата,

¹¹ кад сам рекао: „Довде можеш да дођеш, не даље;

овде је међа твојих таласа поносних“?

¹² »За свог живота, да ли си икад заповедао јутру

или зори показао где јој је место,

¹³ ухвативши земљу за ивице

и из ње истресавши све опаке?

¹⁴ Земља прима облик као глина под печатом,

а брда и долине стоје јој као набори на одећи.

¹⁵ Злима је ускраћена светлост

и сломљена им уздигнута рука.

¹⁶ »Да ли си ишао до извора мора или ходао по закуцима океана*?

¹⁷ Да ли су ти показане двери смрти?

Да ли си двери сенке смрти видео?

¹⁸ Да ли си сагледао пространства земље?

Кажи, ако све то знаш.

¹⁹ »Који је пут до боравишта светлости?

Где станује тама?

²⁰ Можеш ли до њиховог места да их одведеш?

Знаш ли стазе до њихових станишта?

²¹ Ма, знаш ти то, јер још тада си се родио!

Велик је број твојих дана!

²² »Да ли си ушао у спремишта снега

или видео спремишта грађа

²³ која држим за времена невоље,

за дане рата и боја?

²⁴ Који је пут до места где се муња раздељује?

Где се ветар источни расипа по земљи?

²⁵ Ко просеца јарак бујици

и стазу грмљавини,

²⁶ да би киша пала на земљу ненастањену,

на пустињу где нема човека,

²⁷ да напоји голу пустош,

да би у њој изникнула трава?

²⁸ Има ли киша оца?

Ко је родитељ капи росе?

*38:16 океана Дословно: дубина.

29 Из чије утробе излази лед?
 Ко је родитељка мразу са небеса,
 30 кад се воде стврдну као камен
 и лед се хвата на површини океана*?
 31 »Можеш ли свезати раскошне
 Влашиће
 или развезати конопце Орионове?
 32 Можеш ли у право време извести
 сазвезђа
 или водити Медведа с његовим
 младима?
 33 Да ли знаш небеске законе?
 Зар можеш да им доделиш власт на
 земљи?
 34 »Зар можеш да довикнеш до облака
 и силном водом се покријеш?
 35 Зар ти муње шаљеш, и оне иду,
 и зар теби говоре: „Ево нас“?
 36 Ко је мудрошћу обдарио срце
 и умности подарио уму?
 37 Ко мудрошћу пребројава облаке?
 Ко излива небеске мешине,
 38 да се прашина згрудва
 и грудве земље слепе?
39 »Зар ти ловиш плен лавици
 и глад лавовима утољујеш
 2 кад се шћућуре у свом брлогу
 или кад вребају из грмља?
 3 Ко гаврану набавља храну
 кад му птићи вапију до Бога
 и без хране тумарају унаоколо?
 4 »Да ли знаш време кад се дивокоза
 кози?
 Да ли гледаш кад кошута младе
 излеже?
 5 Да ли бројиш колико месеци носе?
 Да ли знаш у које време се омладе?
 6 Шћућуре се и излегу своје младе,
 и окончају им се порођајне муке.
 7 Младунци им јачају и расту у
 дивљини;
 оду од мајке и не враћају се.
 8 »Ко је дивљем магарцу дао слободу?
 Ко му је развезао споне?

9 Пустару сам му дао за дом
 и слане равнице за постојбину.
 10 Он се смеје градској вреви,
 гоничев повик не чује.
 11 Тумара брдима, својим
 пашњацима,
 и било какво зеленило тражи.
 12 »Зар ће дивљи биво пристати да ти
 буде слуга?
 Зар ће крај твојих јасала преноћити?
 13 Можеш ли га уздама задржати уз
 бразду?
 Зар ће за тобом дрљати долове?
 14 Можеш ли се ослонити на њега
 јер му је снага велика?
 Зар ћеш му тешке послове
 препустити?
 15 Можеш ли се поуздати у њега
 да ће ти вратити жито
 и довући ти га на гумно?
 16 »Нојева крила радосно лепршају,
 иако нису као родина крила и перје.
 17 Он полаже јаја на земљи
 и оставља их да се греју у песку,
 18 не марећи што их нога може
 згзити
 или дивља животиња згњечити.
 19 Он са својим птићима поступа
 грубо,
 као да нису његови;
 није га брига ако му је труд био
 узалуд,
 20 јер га Бог није обдарио мудрошћу,
 нити му је уделио умности.
 21 Али, када крила рашири за трк,
 смеје се коњу и јахачу.
 22 »Зар ти дајеш снагу коњу?
 Зар му ти врат украшаваш гривом?
 23 Зар ти чиниш да скаче као скакавац,
 да страх утерује поносним фрктањем?
 24 Копитом жестоко удара, радујући
 се у својој снази,
 и у окршају жури.
 25 Смеје се страху, ничег се не боји,

*38:30 океана Дословно: дубине.

пред мачем не узмиче.

²⁶ На сапима му тоболац звекеће
и блиставо копље и сулица.

²⁷ У махнитом узбуђењу земљу
раскопава;

не може да стоји мирно кад се
овнујски рог огласи.

²⁸ На звук рога зафркће: „Ха!“

Издалека већ нађуши мирис битке
и вику заповедника и бојни поклич
чује.

²⁹ »Зар кобац помоћу твоје мудрости
лети

и према југу шири крила?

³⁰ Зар орао по твој налогу лети ка
висовима

и на високом месту гнездо свија?

³¹ На литици станује и на њој ноћи,
хридина му је тврђава.

³² Одатле вреба на своју храну,
очи му је надалеко опазе.

³³ Птићи му се крвљу госте,
и где год шта угине, ето и њега.«

³⁴ Онда ГОСПОД рече Јову:

³⁵ »Зар ће исправљати Свесилнога
онај ко се с њим препире?

Нека одговори Богу онај ко га
оптужује!«

³⁶ А Јов одговори ГОСПОДУ:

³⁷ »Да, недостојан сам – како да ти
одговорим?

Руку стављам преко уста.

³⁸ Говорио сам једном, нећу више
одговарати,

двапут, али више нећу.«

40 Онда ГОСПОД рече Јову из
олује:

² »Утегни се као човек;

питаћу те, а ти ми одговори.

³ Зар би и моју правду хтео да
порекнеш?

Зар би мене осудио да себе оправдаш?

⁴ Зар ти је рука као Божија

и зар ти глас грми као његов?

⁵ Окити се онда славом и сјајем

и у част и величанство се обуци.

⁶ Излиј жестину своје срџбе,
погледај сваког охолог и обори га,

⁷ погледај сваког надменог и унизи га,
опакe сатри на месту.

⁸ Све их заједно у праšину закопај,
у гробу им стави повез на лице.

⁹ Тада ћу ти и ја признати
да твоја десница може да те спасе.

¹⁰ »Погледај бехемота,

кога сам створио заједно с тобом.

Травом се храни као во,

¹¹ а види колика му је снага у
слабинама,

колика сила у мишићима трбушним!

¹² Реп му се њише као кедар,

жиле му на бедрима чврсто
преpletене.

¹³ Кости су му цеви бронзане,

удови као гвоздене полуге.

¹⁴ Он је првенац међу Божијим
делима,

његов Творац с мачем му прилази.

¹⁵ Храну му доносе брегови,
где се све дивље звери играју.

¹⁶ Он под лотосом лежи,
међу мочварном трском сакривен.

¹⁷ Лотоси га сенком заклањају,
окружују га тополе поточне.

¹⁸ Кад река набуја, он се не плаши,

безбрижан је и да му Јордан јурне у
губицу.

¹⁹ Може ли га неко ухватити за очи
или му замку провући кроз њушку?

²⁰ Можеш ли левијатана извући
удицом

или му језик везати ужетом?

²¹ Можеш ли му уже провући кроз
ноздрве

или му чељуст пробости куком?

²² Зар ће те он молити за милост?

Зар ће ти умилним речима говорити?

²³ Зар ће с тобом склопити савез

да га узмеш за слугу довека?

²⁴ Можеш ли се с њим играти као с
птицом

или га на узици водити да своје кћери забавиш?

²⁵ Зар ће се прекупци ценкати за њега?

Зар ће га разделити међу трговцима?

²⁶ Можеш ли му кожу избости копљима

или главу оствама?

²⁷ Дигнеш ли руку на њега,

нећеш више на бој помишљати!

²⁸ Залудна је нада да се може надвладати;

већ сâм поглед на њега човека обара.

41 »Нико није срчан толико да га раздражи.

Па ко онда мени да се супротстави?

² Ко је то икад мени дошао,

па сам му платио да се нагодимо?

Све под небом мени припада.

³ Нећу ћутати о његовим удовима, о силној снази и лепоти стаса.

⁴ Ко може горњу одећу да му свуче?

Ко ће двоструки оклоп да му пробије?

⁵ Ко сме врата губице његове да отвори,

окружена зубима застрашујућим?

⁶ На леђима му низови штитова, једних уз друге чврсто приљубљених;

⁷ тако су близу један другом да ни ваздух између њих не пролази.

⁸ Чврсто су један с другим спојени, један уз другог приања и не могу се раздвојити.

⁹ Када кине, светлост из њега севне; очи су му као зраци зоре.

¹⁰ Из уста му буктиње пламте, огњене варнице из њих фрцају.

¹¹ Из ноздрва му дим куља као из лонца на ватри трском наложеној.

¹² Његов дах угљевље запали и пламен му из уста сукља.

¹³ Силна снага лежи му у врату, а пред њим страх иде.

¹⁴ Набори на месу чврсто су му спојени,

сливени и непомерљиви.

¹⁵ Груди су му тврде као стена, тврде као доњи жрвањ.

¹⁶ Кад се дигне, богови се престраве, сметени од његових удараца разорних.

¹⁷ Мач га дохвати, али се одбије, а тако и копље, стрела и сулица.

¹⁸ Њему је гвожђе као слама, бронза као труло дрво.

¹⁹ Стреле га не терају у бекство, као стрњика му је камење из праћке.

²⁰ Он тољаге сматра стрњиком, смеје се фијукању копља.

²¹ Одоздо му црепови назубљени, који у блату траг као од млатила остављају.

²² Под њим дубине ускључају као лонац

и море се запени као помаст у котлу.

²³ За собом светлуцаву бразду оставља

– човек би помислио да је океан* оседео.

²⁴ Ништа на земљи није му равно, створењу неустрашивом.

²⁵ Он свисока гледа на све надмене; он је цар над свим охолима.«

Јов одговара ГОСПОДУ

42 Тада Јов одговори ГОСПОДУ:

² »Знам да све можеш и да ниједан твој наум не може да се осујети.

³ Питао си: „Ко је овај што незнатичким речима замрачује мој савет?“

Говорио сам о стварима које нисам разумео,

о стварима сувише чудесним за мене, које нисам схватао.

* 41:23 океан Дословно: дубина.

⁴Рекао си: „Слушај сада, и ја ћу говорити;

питаћу те, а ти ми одговори.“

⁵Моје уши су слушале о теби, а сада су те и моје очи виделе.

⁶Зато самог себе презирем

и у праху и пепелу се кајем.«

Закључак

⁷Након што је ГОСПОД све ово рекао Јову, рече Елифаз Теманцу: »Гневан сам на тебе и на твоја два пријатеља, јер нисте о мени говорили право као мој слуга Јов. ⁸Зато сада узмите седам јунаца и седам овнова, па идите моме слуги Јову и принесите за себе жртву паљеницу. Мој слуга Јов молиће се за вас, и ја ћу му услишити молитву, па нећу с вама поступити како ваше безумље заслужује зато што нисте о мени говорили право као мој слуга Јов.«

⁹Тада Елифаз Теманац, Билдад Шуаховац и Цофар Наамац одоше и учинише како им је ГОСПОД рекао, и ГОСПОД услиши Јовову молитву.

¹⁰Након што се Јов молио за своје пријатеље, ГОСПОД му поврати

пређашње благостање и још му удвостручи оно што је имао раније.

¹¹Сва његова браћа и сестре и сви његови пређашњи познаници дођоше, па су јели с њим у његовој кући. Жалили су с њим и тешили га због свих невоља које је ГОСПОД послао на њега, и свако од њих му даде по сребрњак и по златан прстен.

¹²ГОСПОД благослови други део Јововог живота више него први. Имао је четрнаест хиљада грла ситне стоке, шест хиљада камила, хиљаду јармова волова и хиљаду магарица. ¹³А имао је и седам синова и три кћери.

¹⁴Првој кћери даде име Јемима, другој Кеција и трећој Керен-Хапух.

¹⁵И нигде у целој земљи нису се могле наћи жене тако лепе као Јовове кћери, којима отац даде наследство с браћом.

¹⁶После тога Јов поживе још сто четрдесет година и виде своју децу и децу своје деце до четвртог колена.

¹⁷И Јов умре у дубокој старости.